

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 295

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 5 iunie 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 44 din 7 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 74/1999 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte și a dispozițiilor art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, aprobată prin Legea nr. 243/1998.....	2-5		
Decizia nr. 45 din 7 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (1), art. 69 alin. (2) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată	5-8		
Decizia nr. 80 din 8 martie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală.....	8-10		
		Decizia nr. 86 din 20 martie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.....	10-12
		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		497. — Hotărâre privind alocarea unei sume din Fondul de intervenție la dispoziția Guvernului pe anul 2001, în vederea strămutării celor 22 de gospodării aflate în zona câmpului II de sonde Ocnele Mari, județul Vâlcea.....	12
		498. — Hotărâre pentru actualizarea limitelor amenzilor contravenționale, prevăzute la art. 33 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții.....	13
		499. — Hotărâre pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Proiect privind mediul și infrastructura în portul Constanța“	13
		500. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli al trezoreriei statului pe anul 2001	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 44**

din 7 februarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 74/1999 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte și a dispozițiilor art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, aprobată prin Legea nr. 243/1998

Florin Bucur Vasilescu — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Constantin Doldur — judecător
 Kozsokár Gábor — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Romul Petru Vonica — judecător
 Gabriela Ghiță — procuror
 Marioara Prodan — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 74/1999 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte și a dispozițiilor art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, aprobată prin Legea nr. 243/1998, excepție ridicată de Societatea Comercială „Violena Comprest” — S.R.L. în Dosarul nr. 14.342/1999 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 23 ianuarie 2001 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 6 februarie 2001 și apoi la 7 februarie 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 14.342/1999, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 74/1999 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte și a dispozițiilor art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, aprobată prin Legea nr. 243/1998, excepție ridicată de Societatea Comercială „Violena Comprest” — S.R.L.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 74/1999 sunt neconstituționale în raport cu prevederile constituționale cuprinse în art. 107 alin. (3) referitoare la actele Guvernului și cu cele ale art. 114 alin. (2) referitoare la delegarea legislativă, întrucât Guvernul „a depășit domeniul de abilitare stabilit de Legea nr. 140/1999” și, prin urmare, „nu putea abroga nici o dispoziție din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/1998 și nici o normă cuprinsă în Legea nr. 148/1999 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/1998”. Se mai susține că „ordonanța trebuia să țină seama de proiectele de lege, propuneri, existente la data intrării în vigoare a legii de abilitare”. Referitor la acest text de lege autorul excepției arată, în final, că „Guvernul nu poate fi delegat să modifice o lege care nu era în vigoare la momentul abilitării sale. Mai mult, întrucât legea modificată se afla în stadiu de proiect la momentul apariției legii de abilitare, Guvernul trebuia să țină seama de prevederile acestuia, în sensul de a nu dispune contrariul”. Referitor la dispozițiile art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990, republicată, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, autorul excepției susține că acestea contravin prevederilor art. 41 alin. (1) și (7) din Constituție, deoarece sumele de bani investite pentru derularea afacerii, cu privire la care textul de lege prevede confiscarea, fiind dobândite licit, nu pot fi confiscate.

Judecătoria Sectorului 6 București, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 74/1999 încalcă prevederile art. 107 alin. (3) și ale art. 114 alin. (2) din Constituție, întrucât, „printr-o interpretare restrictivă, concluzia ce se desprinde este aceea că în domeniul de abilitare a Guvernului a fost inclusă «modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997», fără a fi incluse modificările și completările aduse de Ordonanța Guvernului nr. 50/1998, ordonanță aprobată ulterior. Abrogând art. III alin. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 50/1998, Guvernul a depășit domeniul în care a fost abilitat să emită ordonanțe”. Cu privire la textul art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990, republicată, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, instanța consideră că „în măsura în care prin venituri, în accepțiunea prezentului articol, se înțelege totalitatea încasărilor făcute de societate într-o anumită

perioadă de timp, fără a distinge între beneficiul efectiv realizat de aceasta și alte încasări, se poate aduce atingere dreptului de proprietate așa cum este reglementat de Constituție". În final se consideră că se impune „cel puțin o precizare explicativă a noțiunii de venit cuprinsă la art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990, modificată, pentru ca măsura confiscării dispusă în baza acestui text de lege să-și poată atinge finalitatea“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 74/1999 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte este inadmisibilă, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/1997 a fost abrogată prin art. 57 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000 privind regimul produselor supuse accizelor, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 31 ianuarie 2000. Se arată că „Abrogarea menționată a avut ca efect atât ieșirea din vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997, cât și a actelor normative de modificare și completare a acesteia, între care și Ordonanța Guvernului nr. 74/1999 a cărei neconstituționalitate este invocată“. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, aprobată prin Legea nr. 243/1998, în opinia Guvernului, se consideră că susținerile autorului acesteia sunt nefondate. Se argumentează că prin textul de lege criticat „legiuitorul a înțeles să sancționeze obținerea de venituri ilicite de către persoanele fizice sau juridice din activități comerciale, dispunând că acestea, «precum și încasările în întregime din vânzarea mărfurilor a căror proveniență nu este dovedită, se confiscă și se fac venituri la bugetul administrației centrale». Textul respectiv nu face altceva decât să dea expresie dispoziției constituționale a art. 41 alin. (1), potrivit căreia conținutul și limitele garantării dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au trimis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 74 din 27 august 1999 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte (ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 417 din 30 august 1999), precum și ale art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 20 iunie 1991, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 29 august 1998), aprobată prin Legea nr. 243/1998 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 18 decembrie 1998), dispoziții care au următorul conținut:

— art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 74/1999: *„Alineatul 7 al articolului III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/1998 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 148/1999, se abrogă.“*;

— art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990, republicată, cu modificările ulterioare: *„Veniturile obținute ilicit de persoanele fizice sau juridice din activitățile prevăzute la art. 1, precum și încasările în întregime din vânzarea mărfurilor a căror proveniență nu este dovedită se confiscă și se fac venituri la bugetul administrației publice centrale.“*

Autorul excepției consideră că dispozițiile art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 74/1999 contravin prevederilor art. 107 alin. (3), precum și ale art. 114 alin. (2) din Constituție, care au următoarea redactare:

— art. 107 alin. (3): *„Ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în limitele și în condițiile prevăzute de aceasta.“*;

— art. 114 alin. (2): *„Legea de abilitare va stabili, în mod obligatoriu, domeniul și data până la care se pot emite ordonanțe.“*

În ceea ce privește art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990, republicată, autorul excepției consideră că acest text de lege contravine prevederilor art. 41 alin. (1) și (7) din Constituție, în conformitate cu care: *„(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege. [...]*

(7) Averele dobândite licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.“

1. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 74/1999 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă, deoarece textul de lege criticat nu mai este în vigoare. Astfel, prin art. 57 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 27 din 30 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 31 ianuarie 2000, intrată în vigoare începând cu data de 15 februarie 2000, se prevede: *„Cu aceeași dată se abrogă prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte, publicată în*

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 29 decembrie 1997, aprobată și modificată prin Legea nr. 196/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 417 din 5 noiembrie 1998, cu modificările și completările ulterioare. Întrucât dispoziția legală criticată a fost abrogată anterior încheierii de sesizare a Curții, Judecătoria Sectorului 6 București avea obligația, potrivit art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, să respingă, prin încheiere motivată, excepția ca fiind inadmisibilă, fără a mai sesiza Curtea Constituțională, deoarece, contrar prevederilor alin. (1) al aceluiași articol, se referea la o dispoziție care nu mai era în vigoare. În temeiul acestor texte de lege Curtea urmează să respingă, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 74/1999, deoarece aceasta se referă la dispoziții legale abrogate.

2. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, aprobată prin Legea nr. 243/1998, Curtea reține că nu pot fi primite susținerile autorului excepției, pentru următoarele considerente:

a) Prevederile alin. (1) al art. 41 din Constituție, potrivit cărora *„Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege”*, precum și ale alin. (7) ale aceluiași articol, conform cărora *„Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă”*, au în vedere garantarea dreptului de proprietate dobândit legal, iar nu a celui dobândit prin încălcarea dispozițiilor legii. Or, prin art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, legiuitorul sancționează tocmai obținerea din asemenea activități comerciale a unor venituri de către persoane fizice și juridice, dispunând că acestea, *„precum și încasările în întregime din vânzarea mărfurilor a căror proveniență nu este dovedită se confiscă și se fac venit la bugetul administrației publice centrale”*. Prin aceste dispoziții legiuitorul dă expresie prevederilor art. 41 alin. (1) fraza a doua din Constituție, potrivit cărora *„Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege”*, drepturi printre care se află și dreptul de proprietate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 74/1999 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte, excepție ridicată de Societatea Comercială „Violenă Comprest” — S.R.L. în Dosarul nr. 14.342/1999 al Judecătoria Sectorului 6 București.

b) Curtea mai constată că nu este încălcat nici art. 41 alin. (7) din Constituție, deoarece, potrivit acestor prevederi, numai averea dobândită licit nu poate fi confiscată, iar în conformitate cu prevederile alin. (8) al aceluiași text constituțional, *„Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii”*. Prin urmare bunurile obținute prin desfășurarea unor activități comerciale contrare dispozițiilor legii, activități care constituie contravenții, nefiind dobândite în mod licit, pot fi confiscate potrivit prevederilor constituționale menționate mai sus. Așadar, dispozițiile art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, aprobată prin Legea nr. 243/1998, nu numai că nu contravin prevederilor art. 41 alin. (1) și (7) din Legea fundamentală, ci sunt în deplină concordanță cu acestea. Totodată Curtea constată că dispozițiile legale criticate constituie tocmai o aplicare legală a prevederilor art. 41 alin. (8) din Constituție, întrucât se referă la sume rezultate din valorificarea mărfurilor a căror proveniență nu poate fi dovedită, în condițiile în care nedovedirea acestei proveniențe constituie o contravenție.

De altfel Curtea Constituțională s-a mai pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990, republicată, respingând excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții prin Decizia nr. 17 din 29 ianuarie 1997, rămasă definitivă prin Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 22 octombrie 1997, reținând, în esență, că dispoziția privind confiscarea nu este urmarea faptului că bunurile confiscate ar fi fost dobândite ilicit, ci că ele au rezultat din săvârșirea unei contravenții prevăzute la art. 1 lit. e) din aceeași lege, întrucât autorul excepției nu a putut dovedi proveniența licită a mărfurilor vândute, obligație prevăzută de acest text. Curtea a mai reținut că *„Obligația de a dovedi această proveniență corespunde dispoziției de principiu prevăzute la art. 30 alin. 2 din Codul comercial, potrivit căreia comercianții sunt datori a păstra, cel puțin până la 2 ani, facturile mărfurilor cumpărate și introduse în stabilimentele lor. Este o obligație esențială pentru evitarea contrabandei și a evaziunii fiscale, îndeosebi în ceea ce privește plata taxei pe valoarea adăugată”*. Considerentele și soluția adoptate prin decizia citată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neexistând elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 2 teza întâi din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, aprobată prin Legea nr. 243/1998, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 februarie 2001.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. **Florin Bucur Vasilescu**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 45

din 7 februarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (1), art. 69 alin. (2) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68, art. 69 alin. (2) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cerealcom” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 34/1999 COM al Tribunalului Iași — Judecătorul-sindic.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 16 ianuarie 2001 în prezența autorului excepției și a părților: Banca Română pentru Dezvoltare — Groupe Société Générale, Sucursala zonală Iași, Societatea Comercială „Oltchim” — S.A. Râmnicu Vâlcea, Societatea Comercială „Moldocor” — S.A. Neamț, Aurica Rangu, Georgeta Chiru, Vasile Roman și Radu Romașcanu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 6 februarie și apoi la 7 februarie 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 mai 2000, pronunțată în Dosarul nr. 34/1999 COM, **Tribunalul Iași — Judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68, art. 69 alin. (2)**

și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cerealcom” — S.A. din Iași în cauza ce are ca obiect cererea introdusă de autorul excepției, în calitate de debitor, pentru declanșarea procedurii reorganizării judiciare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 68 din Legea nr. 64/1995 încalcă principiul înscris în art. 123 din Constituție, referitor la înfăptuirea justiției, întrucât „luarea hotărârii privind respingerea sau aprobarea planului de reorganizare a unei societăți comerciale se ia prin voința (votul) creditorilor, judecătorul nefăcând altceva decât să confirme acea voință”, iar posibilitatea „ca viața unei societăți să depindă doar de voința unor alți comercianți, numai pentru că au poziție de creditor față de societatea respectivă”, contravine garanțiilor libertății comerțului și protecției concurenței loiale, prevăzute la art. 134 alin. (2) din Constituție. Se arată că o asemenea „decizie hotărâtoare pentru continuarea activității unei societăți comerciale printr-o reorganizare nu trebuie să fie atributul altor interese”. În opinia autorului excepției aceleași principii constituționale sunt încălcate și de art. 69 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, republicată, care „dispune în mod imperativ începerea procedurii falimentului de către judecătorul-sindic, dacă nici un plan de reorganizare nu este confirmat”. Se mai susține că dispozițiile art. 79 din Legea nr. 64/1995, republicată, prin care se dă dreptul creditorului „să ceară judecătorului-sindic ridicarea dreptului debitorului de a-și conduce propria activitate”, încalcă prevederile art. 49 și ale art. 134 alin. (2) din Constituție, întrucât se restrânge exercițiul dreptului debitorului de a-și administra activitatea.

Tribunalul Iași — Judecătorul-sindic, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată, pentru că „Debitorul aflat în încetare de plăți nu este supus unor constrângeri neconstituționale atunci când creditorii nu acceptă planul, ci unei sancțiuni justificate pentru

prezentarea unui proiect necorespunzător sau pentru o conduită culpabilă“. Se mai arată că „judecătorul-sindic se supune numai legii, pronunțând o soluție de infirmare a planului, și nu numai voinței nemijlocite a creditorilor, deoarece se au în vedere și celelalte elemente obligatorii pentru plan“, iar începerea obligatorie a procedurii falimentului vizează tocmai atingerea scopului legii, acela de instituire a unei proceduri pentru plata pasivului debitorului.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, întrucât „Examinarea principalelor atribuții ale judecătorului-sindic, conferite de art. 10 din lege, indică faptul că acesta are rolul de a efectua un control de legalitate a procedurii. Faptul că, potrivit art. 68 din lege, judecătorul-sindic confirmă planul acceptat de anumite categorii de creditori nu îi afectează statutul juridic“. Se mai arată că numai creditorii „ale căror interese patrimoniale sunt în cauză, iar nu judecătorul-sindic, pot evalua oportunitatea unui plan“. În ceea ce privește prevederile art. 49 din Constituție, se arată că acestea se referă strict la drepturile și libertățile fundamentale stabilite în titlul II din Constituție, iar „Dreptul unui comerciant debitor — persoană fizică sau societate comercială — de a-și conduce activitatea comercială nu poate fi subsumat, în mod expres, drepturilor și libertăților fundamentale, consacrate constituțional“. Se apreciază că Legea nr. 64/1995 reprezintă un instrument juridic destinat: „să protejeze libertatea comerțului, prin eliminarea, în ultimă instanță, de pe piață, a comercianților care obstrucționează sistemul economic“; „să mențină concurența loială, prin ocrotirea creditului și a creditorilor diligenți“; „să creeze cadrul favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, prin reintroducerea în circuitul comercial a bunurilor rezultate din reorganizare, lichidare sau faliment“.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază, de asemenea, că excepția ridicată nu este întemeiată, deoarece „Libertatea comerțului, protejată de prescripțiile constituționale, nu poate avea un sens univoc și nu se poate metamorfoza, în nici un caz, într-o permisiune acordată debitorilor de a se folosi în mod abuziv de anumite mecanisme pentru a întârzia sau a nu plăti deloc datoriile care le incumbă“. Pe de altă parte, se arată în același punct de vedere, „Gradul de implicare a instanței de judecată în validarea unui plan de redresare nu este influențat și nu influențează dreptul creditorilor de a hotărî asupra viabilității planului respectiv, întrucât este vorba de protejarea creanțelor pe care aceștia trebuie să le încaseze de la debitorul lor“. Interzicerea administrării societății de către debitor, se arată în continuare, reprezintă o limitare a prerogativelor adunării generale sau ale administratorului societății, „impusă de interesul general în cauză, respectiv protejarea creditorilor de acțiunea debitorului de risipire a averii sale, în mod abuziv sau neintenționat“.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, susținerile autorului excepției și ale părților prezente, concluziile procurorului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Prin Încheierea din 10 mai 2000, pronunțată în Dosarul nr. 34/1999, Tribunalul Iași — Judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68, art. 69 alin. (2) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 decembrie 1999.

Cu privire la dispozițiile art. 68 din legea menționată Curtea observă că, deși atât în încheierea de sesizare, cât și în cuprinsul cererii prin care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate se face referire la ansamblul dispozițiilor cuprinse în acest articol, din motivarea excepției rezultă însă că în realitate se critică numai alin. (1) al acestuia.

Prin urmare, Curtea reține că dispozițiile legale ce fac obiectul controlului de constituționalitate sunt cuprinse în art. 68 alin. (1), art. 69 alin. (2) și art. 79 din Legea nr. 64/1995, republicată, textele având următorul cuprins:

— Art. 68 alin. (1): „*Un plan va fi confirmat de judecătorul-sindic, dacă cel puțin două dintre categoriile de creditori menționate la art. 67 alin. (4) acceptă planul.*“;

— Art. 69 alin. (2): „*Dacă nici un plan nu este confirmat, tribunalul va dispune ca judecătorul-sindic să înceapă de îndată procedura falimentului, în condițiile art. 77 și următoarele.*“;

— Art. 79: „(1) *În lipsa unui plan de reorganizare, confirmat de judecătorul-sindic în condițiile art. 68, debitorul, un creditor, comitetul creditorilor sau camera de comerț și industrie teritorială poate adresa judecătorului-sindic o cerere de a se ridica debitorului dreptul de a-și conduce activitatea.*

(2) *Judecătorul-sindic va examina, în termen de 10 zile, o astfel de cerere, într-o ședință la care vor fi citați debitorul, creditorii, administratorul, comitetul creditorilor și camera de comerț și industrie teritorială. Cererea va putea fi admisă numai motivat, printre motive figurând pierderile continue din averea debitorului sau lipsa probabilității de realizare a unui plan rațional de activitate.*

(3) *Dacă cererea este admisă, judecătorul-sindic va dispune și aplicarea de îndată a dispozițiilor prezentei secțiuni.*“

Prin critica de neconstituționalitate se susține că ar fi încălcate dispozițiile art. 49, 123 și ale art. 134 alin. (2) din Constituție. Din analiza motivării excepției Curtea reține însă că privitor la dispozițiile art. 134 alin. (2) din Constituție autorul excepției a avut în vedere doar pe cele

cuprinse la lit. a) a alin. (2). Aceste dispoziții constituționale prevăd:

— Art. 49: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) *Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.*”;

— Art. 123: „(1) *Justiția se înfăptuiește în numele legii.*

(2) *Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.*”;

— Art. 134 alin. (2) lit. a): „*Statul trebuie să asigure:*

a) *libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;*”

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că dispozițiile legale criticate conțin norme de natură procedurală. În consecință, având în vedere dispozițiile art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”, Curtea reține că intră în competența exclusivă a legiuitorului stabilirea normelor procedurale, inclusiv a termenelor în care anumite acte procedurale trebuie îndeplinite spre a putea produce efecte.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin dispozițiilor art. 123 din Constituție, se observă că, în lumina reglementărilor Legii nr. 64/1995, republicată, întreaga procedură a reorganizării judiciare și a falimentului se desfășoară în fața instanțelor judecătorești legal constituite, în conformitate cu prevederile constituționale, care pronunță hotărâri întemeiate pe reglementările legale în vigoare, hotărâri ce sunt supuse controlului judiciar ierarhic prin exercitarea căilor legale de atac. Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 123 din Constituție. Judecătorul-sindic, confirmând sau infirmând planul de reorganizare ori de lichidare, o face printr-o hotărâre judecătorească pronunțată în temeiul legii, ceea ce impune judecătorului să ia în considerare acordul creditorilor. Așa cum rezultă din prevederile art. 68 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, confirmarea unui plan (indiferent dacă acesta este depus de debitor sau de unii dintre creditorii) este condiționată de acceptarea sa de către „*cel puțin două dintre categoriile de creditorii menționate la art. 67 alin. (4)*” din aceeași lege. Aceste categorii de creditorii sunt, conform alin. (4) al art. 67: „a) *creditorii având garanții reale; b) creditorii menționați la art. 108 pct. 3 și 6; c) creditorii chirografari.*” Este echitabil ca planul de reorganizare sau de lichidare să fie confirmat numai dacă el este acceptat de creditorii cei mai importanți, pentru considerentul că numai aceștia sunt în măsură să aprecieze dacă acel plan corespunde sau nu intereselor lor legitime, precum și dacă el este de natură să garanteze recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor lor.

Cu privire la dispozițiile art. 69 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, republicată, text care prevede obligația tribunalului de a dispune începerea procedurii falimentului în cazul în care nici un plan nu este confirmat, Curtea reține că această prevedere are drept scop asigurarea desfășurării cu operativitate a procesului în vederea realizării intereselor legitime ale creditorilor. Neînceperea procedurii falimentului după trecerea termenului prevăzut pentru depunerea și confirmarea unui plan de reorganizare sau de lichidare, în cazul în care nu s-a depus și nu s-a confirmat un plan corespunzător, ar împiedica în mod evident finalizarea procedurii falimentului, realizarea scopului acestuia și ar prelungi starea de incertitudine în detrimentul bunei funcționări a economiei. Curtea reține că obligația statului, înscrisă în art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, de a asigura, printre altele, crearea unui cadru favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, vizează deopotrivă pe toți agenții economici, atât pe debitori, ale căror datorii trebuie executate în condițiile legii, cât și pe creditorii, față de care statul trebuie să creeze condiții adecvate pentru recuperarea creanțelor.

Pe de altă parte, nerezolvarea situațiilor de insolvabilitate poate leza interesele generale ale societății, întrucât aceasta determină existența în lanț a arieratelor, diminuarea capacității de plată și a posibilității continuării activității și a altor agenți economici, inclusiv a posibilităților realizării veniturilor bugetului de stat și ale bugetelor locale. Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă nici prevederile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Cu referire la susținerea că prevederile art. 79 din Legea nr. 64/1995, republicată, încalcă dispozițiile art. 49 din Constituție, se constată că în realitate acestea nu dispun de restrângerea exercițiului vreunui drept. Acest text legal prevede posibilitatea oricărui creditor, a comitetului creditorilor, precum și a camerei de comerț și industrie teritoriale ca, în lipsa unui plan de reorganizare confirmat, să ceară ridicarea dreptului debitorului de a-și conduce activitatea. O asemenea cerere urmează să fie examinată de judecătorul-sindic în prezența tuturor părților interesate și va putea fi admisă motivat, în scopul stopării pierderilor continue din averea debitorului. Este adevărat că în cazul admiterii cererii hotărârea judecătorului-sindic îngreudește exercițiul dreptului debitorului de a-și conduce activitatea, dar acest drept nu se încadrează în categoria celor la care se referă art. 49 din Constituție și prin urmare nu se poate reține încălcarea acestui text constituțional. Posibilitatea de a ridica dreptul debitorului de a-și conduce activitatea se înscrie în reglementările menite să asigure îndeplinirea obligației statului de a ocroti libertatea comerțului, concurența loială și condițiile necesare pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Față de toate aceste considerente, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate, ca fiind nefondată.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 12, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (1), art. 69 alin. (2) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cerealcom” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 34/1999 COM al Tribunalului Iași — Judecătorul-sindic.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent șef,

Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 80

din 8 martie 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1
din Codul de procedură penală**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Cristina Radu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gabriel Benghea în Dosarul nr. 3.064/2000 al Judecătoriei Târgoviște.

La apelul nominal răspund Petre Solomon, Dumitru Gherghescu și Radu Constantin, lipsind celelalte părți, precum și autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Părțile prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, referitoare la punerea în mișcare a acțiunii penale la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1), art. 22, art. 23 alin. (8) și ale art. 30 din Constituție, deoarece nu este încălcat nici principiul egalității în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și nici dreptul la viață și la integritate fizică și psihică ale inculpatului, autor al excepției. Se mai

arată că textul de lege criticat nu conține dispoziții care îngrădesc libertatea de exprimare, garantată în art. 30 din Constituție, sau care sunt de natură să impiețeze asupra prezumției de nevinovăție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 decembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.064/2000, **Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gabriel Benghea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 279 din Codul de procedură penală, reglementând punerea în mișcare a acțiunii penale numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară o asemenea plângere, „intră în contradicție flagrantă cu art. 16 din Constituție, ce statuează egalitatea cetățenilor în fața legii, acordând anumitor persoane pretins vătămate privilegiul de a dispune asupra punerii/hepunerii în mișcare a acțiunii penale, cu art. 22 din Legea fundamentală, ce statuează asupra dreptului oricărei persoane la integritatea psihică, garantată de stat, dar și cu art. 30, care consacră libertatea de exprimare, impietând și asupra prezumției de nevinovăție [art. 23 alin. (8) din Constituție]”. Se mai arată că dispozițiile legale criticate permit „abuzul de drept”, întrucât se creează cadrul ca „ori de câte ori o persoană ce se consideră lezată de informațiile transmise

prin mijloace de comunicare în masă să introducă o plângere prealabilă prin care se pune automat în mișcare acțiunea penală, deci un cetățean are posibilitatea de a face ca un altul să devină parte în procesul penal, să dobândească calitatea de inculpat ori de câte ori dorește, prin simpla introducere a unei plângeri prealabile“. În opinia autorului excepției „drepturile procesuale ale «victimei» sunt mult mai largi decât ale făptuitorului sau presupusului făptuitor“, iar prezumția de nevinovăție este afectată „pentru că nu se poate refuza punerea în mișcare a acțiunii penale chiar dacă nu există temeieri sau probe de vinovăție“.

Judecătoria Târgoviște, exprimându-și opinia, apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, întrucât dispoziția legală criticată „sub aspectul dreptului procesual penal reprezintă un mod special de sesizare a organelor judiciare, și cum lipsa ei împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale pentru infracțiunea dedusă judecării, aceasta ar aduce atingere dreptului însuși de petiționare, prevăzut de Constituție“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile art. 279 din Codul de procedură penală sunt constituționale. În motivare se arată că art. 16 din Constituție prevede egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, iar în același timp, conform art. 21 din Constituție, „Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime“. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 30 alin. (1) din Constituție se arată că „aceste prevederi trebuie interpretate în corelație cu alin. (6) al aceluiași articol, care precizează că libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea și nici dreptul la imagine al persoanei“. În legătură cu susținerea autorului excepției, referitoare la atingerea adusă prezumției de nevinovăție, se consideră că „învinuitul sau inculpatul nu este obligat să probeze nevinovăția sa, iar în cazul când există probe de vinovăție, acesta are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie“.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 din Codul de procedură penală este nefondată, întrucât aceste dispoziții nu încalcă dreptul la viață, la integritate fizică și psihică, prevăzut la art. 22 din Constituție. În motivarea acestei aprecieri se arată că „activitatea procesuală care se desfășoară după punerea în mișcare a acțiunii penale de către organele judiciare competente este cea de drept comun. Prin urmare, are loc fie o cercetare în faza de urmărire penală, fie o cercetare judecătorească. În ambele situații persoana inculpată are la dispoziție suficiente garanții pentru a-și asigura dreptul la apărare, pentru a combate acuzațiile ce i se aduc, inclusiv prin exercitarea căilor de atac“. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, în punctul de vedere al Guvernului se arată că „se dă o interpretare

eronată principiului egalității în fața legii, în vădită contradicție cu modul în care a statuat Curtea Constituțională în nenumărate decizii“. În acest sens se invocă Decizia nr. 1/1994 a Plenului Curții Constituționale.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Prin încheierea instanței de judecată Curtea a fost sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 279 din Codul de procedură penală. Din cuprinsul motivării excepției rezultă însă că în realitate obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie în exclusivitate dispozițiile alin.1 al art. 279 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară astfel de plângere.*“

Textele constituționale invocate de autorul excepției ca fiind încălcate sunt:

– Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*“;

– Art. 22 alin. (1): „*Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.*“;

– Art. 23 alin. (8): „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.*“;

– Art. 30 alin. (1): „*Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public sunt inviolabile.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra alin. 1 al art. 279 din Codul de procedură penală s-a pronunțat prin Decizia nr. 162 din 21 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 2 noiembrie 2000, statuând în sensul constituționalității acestor dispoziții legale. Cu acel prilej Curtea Constituțională a reținut: „Condiționarea punerii în mișcare a acțiunii penale de existența plângerii prealabile a persoanei vătămate reprezintă o excepție de la regula generală a oficialității procesului penal, înscrisă în art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală.“ Aceste reglementări sunt de natură procedurală, iar potrivit prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.*“ Calitatea procesuală de inculpat este definită în art. 23 din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*Persoana împotriva căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală este parte în procesul penal și se numește inculpat.*“ Această calitate de inculpat nu reprezintă

o prejudecare a cauzei și nu răstoarnă prezumția de nevinovăție prevăzută la art. 23 alin. (8) din Constituție, iar textul de lege criticat „nu contravine nici prevederilor art. 22 alin. (1) din Constituție, referitoare la garantarea dreptului la viață, precum și a dreptului la integritate fizică și psihică ale persoanei, deoarece în mod evident nu conține dispoziții de natură să aducă atingere acestor drepturi fundamentale ale omului, obiectul reglementării sale constituindu-l doar procedura de punere în mișcare a acțiunii penale numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară o astfel de plângere“.

De asemenea, prin Decizia nr. 163 din 21 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 2 noiembrie 2000, și prin deciziile nr. 195 și nr. 197 din 12 octombrie 2000, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 1 noiembrie 2000, Curtea a soluționat și alte excepții de neconstituționalitate privind art. 279 alin. 1 din Codul de

procedură penală, statuând în mod constant că aceste dispoziții sunt constituționale.

Soluțiile și considerentele deciziilor menționate sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Curtea constată, de asemenea, că art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală nu contravine nici prevederilor art. 30 alin. (1) din Constituție, referitoare la garantarea inviolabilității dreptului de exprimare, neincidente în cauză, întrucât reglementarea procedurală supusă controlului de constituționalitate nu aduce nici o restrângere exercițiului acestui drept fundamental. Restrângerea este prevăzută în dreptul substanțial, respectiv prin incriminarea faptelor de insultă și de calomnie prevăzute la art. 205 și 206 din Codul penal, fiind întemeiată pe prevederile art. 30 alin. (6) din Constituție, potrivit căreia „*Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*“.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gabriel Benghea în Dosarul nr. 3.064/2000 al Judecătoriei Târgoviște.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 martie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 86

din 20 martie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Camera de Comerț, Industrie și Agricultură din Târgu Mureș în Dosarul nr. 3.332/2000 al Tribunalului Mureș.

La apelul nominal a răspuns avocat Horațiu Coprean, în calitate de reprezentant al autorului excepției, precum și Georgeta Frîncian.

Reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, arătând în esență că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 21 și 128 din Constituție, ca urmare a suprimării căii de atac a apelului în materia soluționării conflictelor și litigiilor de muncă.

Georgeta Frîncian solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, apreciind că dispozițiile art. 81 din Legea nr. 168/1999 nu încalcă prevederile art. 21 și 128 din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public, considerând că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.332/2000, **Tribunalul Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Camera de Comerț, Industrie și Agricultură din Târgu Mureș.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 21 și 128 din Constituție, precum și ale art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Mureș, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile criticate „aduc atingere accesului liber la justiție, care presupune parcurgerea a minimum două grade de jurisdicție“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția este neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, deoarece „reglementările în materie ale legii ordinare, cu caracter general sau special, permit ca, de regulă, instanța de control judiciar, respectiv de recurs, să pronunțe o soluție proprie asupra fondului cauzei“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 81 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999. Acest text de lege are următorul conținut: „(1) În caz de admitere a recursului, instanța va judeca în fond cauza.

(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică în următoarele situații:

a) soluționarea cauzei de instanța de fond s-a făcut cu încălcarea prevederilor legale referitoare la competență;

b) judecata de fond a avut loc în lipsa părții care nu a fost legal citată.“

Autorul excepției susține că acest text de lege încalcă următoarele dispoziții constituționale:

— Art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngredi exercitarea acestui drept.“;

— Art. 128: „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.“

De asemenea, se consideră că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

Astfel, dispozițiile art. 81 din Legea nr. 168/1999 nu îngăduiesc accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, permit soluționarea litigiilor de muncă de către instanțele judecătorești atât în fond, cât și în recurs. Utilizarea unei singure căi de atac ordinare — recursul — cu termen procedural mai scurt în raport cu cel prevăzut de Codul de procedură civilă, precum și suprimarea căii de atac a apelului prevăzută de dispozițiile legale criticate au ca finalitate doar asigurarea celerității soluționării unor asemenea litigii, iar nu încălcarea dreptului fundamental privind accesul liber la justiție. Totodată Curtea reține, din perspectiva art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege“, precum și a art. 128 din Constituție, în temeiul căruia „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii“, că Legea fundamentală a lăsat în competența autorității legiuitoare [care, potrivit art. 58 alin. (1), este Parlamentul] să reglementeze „competența“, „procedura“, precum și „căile de atac“, în raport cu specificul domeniilor litigioase reglementate.

În practica judiciară a Curții Constituționale s-a decis în mod constant că accesul liber la justiție nu presupune în toate cazurile accesul „la toate structurile judecătorești — judecătorii, tribunale, curți de apel, Curtea Supremă de Justiție — și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece competența și căile de atac sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care poate institui reguli deosebite, în considerarea unor situații diferite“ (Decizia nr. 129 din 6 decembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 23 mai 1996).

Prevederile art. 128 din Constituție stabilesc dreptul părților interesate și al societății — reprezentate prin Ministerul Public — de a exercita împotriva hotărârilor judecătorești căile de atac prevăzute de lege, dar aceasta nu înseamnă, astfel cum susține autorul excepției, reglementarea constituțională a principiului dublului grad de jurisdicție. De altfel nici prevederile Declarației Universale a Drepturilor Omului și nici cele ale pactelor și tratatelor privitoare la drepturile omului la care România este parte nu instituie, în materie civilă, principiul dublului grad de jurisdicție. Este adevărat că, de exemplu, art. 2 al Protocolului nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale reglementează dreptul la o cale de atac pentru persoana care a fost condamnată penal, dar, pe de altă parte, nu există obligativitatea extinderii acestui principiu și în materie civilă.

Curtea constată că este neîntemeiată și susținerea privind încălcarea art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ce consacră dreptul persoanei la un proces echitabil. Astfel, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, Curtea a stabilit că „în sensul practicii instanței europene conceptul de «proces echitabil» nu implică în mod necesar existența mai multor grade de jurisdicție, a unor căi de atac al hotărârilor judecătorești, nici, pe cale de consecință, posibilitatea exercitării acestor căi de atac — inclusiv a celor extraordinare — de către toate părțile din proces“.

În sfârșit, se constată că prin mai multe decizii Curtea s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 81 din Legea nr. 168/1999 (de exemplu, prin Decizia nr. 53 din 20 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 martie 2001).

Considerentele pe care s-au bazat soluțiile anterioare întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să deterale Curții Constituționale sunt valabile și în cauza de față, mine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Camera de Comerț, Industrie și Agricultură din Târgu Mureș în Dosarul nr. 3.332/2000 al Tribunalului Mureș.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea unei sume din Fondul de intervenție la dispoziția Guvernului pe anul 2001, în vederea strămutării celor 22 de gospodării aflate în zona câmpului II de sonde Ocnele Mari, județul Vâlcea

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, ale art. 20 din Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, și ale art. 22 lit. b) din Legea bugetului de stat pe anul 2001 nr. 216/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă alocarea sumei de 10.000 milioane lei din Fondul de intervenție la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2001, în vederea strămutării celor 22 de gospodării aflate în zona câmpului II de sonde Ocnele Mari, județul Vâlcea.

Art. 2. — Cu suma prevăzută la art. 1 se suplimentază bugetul local al orașului Ocnele Mari, județul

Vâlcea, la venituri la subcapitolul „Venituri din fondul de intervenție“, respectiv la cheltuieli la subcapitolul „Cheltuieli din fondul de intervenție“, iar utilizarea sumei respective se face de ordonatorul principal de credite, potrivit dispozițiilor legale.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice va introduce modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat pe anul 2001.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Sergiu Sechelariu,
secretar de stat

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru actualizarea limitelor amenzilor contravenționale, prevăzute la art. 33
din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 7¹ din Legea nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Limitele amenzilor contravenționale, prevăzute la pct. I–V ale art. 33 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 24 ianuarie 1995, se actualizează în funcție de rata inflației, majorându-se după cum urmează:

a) de la 15.500.000 lei la 93.000.000 lei pentru contravențiile prevăzute la pct. I;

b) de la 15.500.000 lei la 77.000.000 lei pentru contravențiile prevăzute la pct. II;

c) de la 7.700.000 lei la 46.500.000 lei pentru contravențiile prevăzute la pct. III;

d) de la 3.000.000 lei la 12.500.000 lei pentru contravențiile prevăzute la pct. IV;

e) de la 1.500.000 lei la 3.000.000 lei pentru contravențiile prevăzute la pct. V.

PRIM-MINIȘTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Sergiu Sechelariu,
secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 24 mai 2001.
Nr. 498.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Proiect privind mediul și infrastructura în portul Constanța“**

În temeiul prevederilor art. 107 alin. (1) din Constituția României și ale art. 22 alin. (8) din Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Proiect privind mediul și infrastructura în portul Constanța“, județul Constanța, prevăzuți în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face în condițiile Contractului de finanțare încheiat între România, Banca Europeană de Investiții și Compania Națională „Administrația Porturilor Maritime Constanța“ — S.A.

(2) Contribuția Guvernului României la realizarea obiectivului de investiții finanțat prin împrumutul Băncii Europene de Investiții menționat la alin. (1) se va asigura de către Compania Națională „Administrația Porturilor Maritime Constanța“ — S.A. din fonduri proprii, surse atrase și, în completare, de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.

PRIM-MINIȘTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Sergiu Sechelariu,
secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu
Ministrul apelor și protecției mediului,
Aurel Constantin Ilie

București, 24 mai 2001.
Nr. 499.

*) Anexa se comunică numai beneficiarului obiectivului de investiții.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli al trezoreriei statului pe anul 2001

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 10 alin. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 66/1994 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului, aprobată prin Legea nr. 128/1994, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Bugetul de venituri și cheltuieli al trezoreriei statului pe anul 2001 se stabilește la venituri în sumă de 3.537,2 miliarde lei, iar la cheltuieli în sumă de 3.537,2 miliarde lei.

(2) Structura bugetului de venituri și cheltuieli al trezoreriei statului pe anul 2001 este prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 2. — Lista cuprinzând obiectivele de investiții, amenajările și sumele pentru dotări și achiziții de sedii, repartizate pe unități subordonate, este prevăzută în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINIȘTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 24 mai 2001.
Nr. 500.

ANEXA Nr. 1

B U G E T U L
de venituri și cheltuieli al trezoreriei statului pe anul 2001

— indicatori sintetici —

— mii lei —

Capitolul	Denumirea capitolului	Prevederi 2001
I.	VENITURI — TOTAL ,	3.537.226.000
	din care:	
10	Dobânzi încasate din plasamente financiare din contravaloarea în lei a împrumuturilor externe guvernamentale	1.305.200.000
12	Dobânzi din plasamente financiare din soldul contului general al trezoreriei statului	900.000.000
14	Dobânzi încasate pentru finanțarea temporară a deficitului bugetar din contul general al trezoreriei statului	1.300.000.000
15	Dobânzi, comisioane și alte venituri încasate de la beneficiarii interni din derularea împrumuturilor externe guvernamentale	15.000.000
17	Majorări de întârziere aplicate potrivit legii	1.225.000
20	Alte venituri realizate de trezoreria statului	15.801.000
II.	CHELTUIELI — TOTAL,	3.537.226.000
	din care:	
25	Dobânzi, comisioane și alte speze plătite pentru împrumuturi externe guvernamentale privind susținerea proiectelor macroeconomice	1.631.000.000
27	Dobânzi la depozite și disponibilități păstrate în contul trezoreriei statului	1.540.226.000
28	Dobânzi la împrumuturile acordate de Banca Națională a României pentru acoperirea soldului contului general al trezoreriei statului, conform legii	500.000
30	Comisioane și alte cheltuieli ale trezoreriei statului	265.500.000
31	Cheltuieli de capital pentru activitatea trezoreriei statului	100.000.000
III.	EXCEDENT/DEFICIT AN CURENT (I-II)	0

ANEXA Nr. 2

LISTA

cuprinzând obiectivele de investiții, amenajările și sumele pentru dotări și achiziții de sedii, repartizate pe unități subordonate, cu finanțare din bugetul trezoreriei statului pe anul 2001

— mii lei —

TOTAL GENERAL	100.000.000,00
Total I — Obiective de investiții — în continuare	13.160.000,00
Total II — Cheltuieli cu amenajarea unor sedii ale trezoreriei statului	20.815.000,00
Total III — Dotări independente, achiziții de sedii și alte cheltuieli	66.025.000,00

— mii lei —

I. Obiective de investiții în continuare — construcții-montaj	13.160.000,00
1. Județul Argeș	2.000.000,00
— Sediul comun Administrația Finanțelor Publice și Trezorerie — Curtea de Argeș	2.000.000,00
2. Județul Buzău	700.000,00
— Sediul comun Direcția Generală a Finanțelor Publice și Trezorerie — Buzău	700.000,00
3. Județul Neamț	290.000,00
— Sediul comun Direcția Generală a Finanțelor Publice și Trezorerie — Piatra-Neamț	290.000,00
4. Județul Maramureș	1.000.000,00
— Sediul comun Direcția Generală a Finanțelor Publice și Trezorerie — Baia Mare	1.000.000,00
5. Județul Prahova	3.000.000,00
— Sediul comun Direcția Generală a Finanțelor Publice și Trezorerie — Ploiești	3.000.000,00
6. Județul Timiș	1.000.000,00
— Sediul comun Direcția Generală a Finanțelor Publice și Trezorerie — Timișoara	1.000.000,00
7. Județul Vaslui	5.000.000,00
— Sediul comun Direcția Generală a Finanțelor Publice și Trezorerie — Vaslui	3.000.000,00
— Sediul comun Administrația Finanțelor Publice și Trezorerie — Bârlad	2.000.000,00
8. Sectorul 3 — municipiul București	170.000,00
— Trezorerie — Str. Cireșilor nr. 6 (extindere)	170.000,00
II. Cheltuieli cu amenajarea unor sedii ale trezoreriei	20.815.000,00
1. Județul Alba	120.000,00
— Trezoreria Alba Iulia — Str. Moților nr. 5	70.000,00
— Trezoreria Aiud — str. Simion Bărnuțiu nr. 8	10.000,00
— Trezoreria Blaj — str. Mitropolit Vancea nr. 2	20.000,00
— Trezoreria Cugir — str. 21 Decembrie 1989 nr. 56	20.000,00
2. Județul Arad	7.070.000,00
— Trezoreria Arad — Str. Revoluției nr. 77	4.770.000,00
— Trezoreria Săvărsin — comuna Săvărsin nr. 400A	2.300.000,00
3. Județul Bacău	530.000,00
— Trezoreria Moinești — Str. Zorilor nr. 5	530.000,00
4. Județul Bistrița-Năsăud	800.000,00
— Trezoreria Sângeorz-Băi — Str. Republicii nr. 2	300.000,00
— Trezoreria Beclean — str. 1 Decembrie 1918 nr. 5	500.000,00
5. Județul Călărași	150.000,00
— Trezoreria Călărași — str. 1 Decembrie 1918 nr. 2, bl. Parc	60.000,00
— Trezoreria Oltenița — Bd Republicii Bl. Republicii, sc. A, parter	90.000,00
6. Județul Dolj	2.000.000,00
— Trezoreria Băilești — Str. Victoriei nr. 42	2.000.000,00
7. Județul Hunedoara	4.000.000,00
— Trezoreria Simeria — Piața Unirii bl. 5, parter	600.000,00
— Trezoreria Călan — str. Traian bl. A1, parter	800.000,00
— Trezoreria Lupeni — Aleea Plopilor bl. 1, parter	600.000,00
— Trezoreria Petroșani — str. 1 Decembrie 1918 bl. 97	2.000.000,00
8. Județul Ialomița	800.000,00
— Trezoreria Fefești — str. Ceahlău, Ansamblu 44 apartamente, sc. C, parter	800.000,00
9. Județul Iași	395.000,00
— Trezoreria Hârlău — str. Ștefan cel Mare și Sfânt	395.000,00
10. Județul Prahova	700.000,00
— Trezoreria Apostolache	150.000,00
— Trezoreria Câmpina — Calea Doftanei nr. 11	50.000,00
— Trezoreria Mizil — str. Tohani nr. 30	100.000,00
— Trezoreria Boldești-Scăeni — Str. Unirii nr. 40	400.000,00
11. Județul Suceava	150.000,00
— Trezoreria Gura Humorului — Piața Republicii nr. 1	100.000,00
— Trezoreria Vatra Dornei — str. Mihai Eminescu nr. 47	50.000,00
12. Județul Timiș	700.000,00
— Trezoreria Timișoara — Bd Revoluției nr. 15A	600.000,00
— Trezoreria Jimbolia — Str. Republicii nr. 31	100.000,00
13. Județul Tulcea	2.000.000,00
— Trezoreria Sulina	2.000.000,00
14. Județul Vâlcea	400.000,00
— Trezoreria Berbești	400.000,00
15. Județul Vrancea	1.000.000,00
— Trezoreria Adjud — str. Siret nr. 30	1.000.000,00
III. Dotări independente, achiziții de sedii și alte cheltuieli	66.025.000,00
A. Dotări independente	29.261.000,00
1. Județul Alba	600.000,00
2. Județul Arad	466.000,00
3. Județul Argeș	140.000,00
4. Județul Bacău	370.000,00
5. Județul Bihor	540.000,00
6. Județul Bistrița-Năsăud	100.000,00
7. Județul Botoșani	230.000,00
8. Județul Brașov	670.000,00
9. Județul Brăila	100.000,00
10. Județul Buzău	100.000,00
11. Județul Caraș-Severin	240.000,00

	— mii lei —
12. Județul Călărași	140.000,00
13. Județul Cluj	500.000,00
14. Județul Constanța	300.000,00
15. Județul Covasna	100.000,00
16. Județul Dâmbovița	260.000,00
17. Județul Dolj	490.000,00
18. Județul Galați	100.000,00
19. Județul Giurgiu	100.000,00
20. Județul Gorj	471.000,00
21. Județul Harghita	190.000,00
22. Județul Hunedoara	890.000,00
23. Județul Ialomița	200.000,00
24. Județul Iași	990.000,00
25. Județul Ilfov	100.000,00
26. Județul Maramureș	345.000,00
27. Județul Mehedinți	120.000,00
28. Județul Mureș	180.000,00
29. Județul Neamț	195.000,00
30. Județul Olt	120.000,00
31. Județul Prahova	1.000.000,00
32. Județul Satu Mare	600.000,00
33. Județul Sălaj	420.000,00
34. Județul Sibiu	390.000,00
35. Județul Suceava	532.000,00
36. Județul Teleorman	100.000,00
37. Județul Timiș	577.000,00
38. Județul Tulcea	380.000,00
39. Județul Vaslui	2.310.000,00
40. Județul Vâlcea	340.000,00
41. Județul Vrancea	100.000,00
42. Municipiul București	100.000,00
43. Sectorul 1	30.000,00
44. Sectorul 2	30.000,00
45. Sectorul 3	30.000,00
46. Sectorul 4	30.000,00
47. Sectorul 5	90.000,00
48. Sectorul 6	30.000,00
49. Ministerul Finanțelor Publice — achiziții centralizate (tehnică de calcul)*	12.825.000,00
B. Achiziții de sedii	36.750.000,00
1. Județul Bihor	3.300.000,00
— Trezoreria Marghita	1.800.000,00
— Trezoreria Salonta	1.500.000,00
2. Județul Brașov	500.000,00
— Trezoreria Feldioara	500.000,00
3. Județul Maramureș	960.000,00
— Trezoreria Vișeu de Sus	960.000,00
4. Județul Neamț	1.900.000,00
— Trezoreria Bicăz	1.900.000,00
5. Municipiul București	30.090.000,00
C. Alte cheltuieli de investiții	14.000,00
1. Județul Harghita	14.000,00

NOTĂ:

Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să efectueze modificări în structura bugetului de venituri și cheltuieli al trezoreriei statului aprobat, între categoriile de cheltuieli, precum și între județe, cu încadrarea în valoarea totală a cheltuielilor de capital, în funcție de schimbările ce apar pe parcursul anului 2001 în procesul de derulare a investițiilor.

*) Achiziția tehnicii de calcul se va face în mod centralizat, prin Direcția Generală a Tehnologiei Informației, pentru a se asigura compatibilitatea cu cea existentă.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
